

ჯანო დევადე

გამოცემა

For May

საქართველოს უნივერსიტეტის
გ ა მ ც ე მ ლ ო ბ ა

რედაქტორი	თეა ბარამაშვილი
ტექნიკური რედაქტორი	ჯულიეტა ანდლულაძე
ყდის დიზაინერ-ილუსტრატორი	ბარბარე მაჭავარიანი
კომპიუტერული უზრუნველყოფა	ნინო სუარიძე

საქართველოს უნივერსიტეტის გამომცემლობა © 2022
ჯანო დევაძე © 2022

ქართული გამოცემა

ყველა უფლება დაცულია. ამ წიგნის არცერთი ნაწილი არანაირი
ფორმით ან საშუალებით არ შეიძლება გამოყენებული იქნას
გამომცემლის წერილობითი ნებართვის გარეშე.

ISBN 978-9941-9708-1-8

მისამართი: კოსტავას ქ. 77, თბილისი 0171, საქართველო
ტელ.: 032 2 55 22 22

დაიბეჭდა საქართველოში

„Քիչնձուռն տպագրեցիրք ձուք, քանզի
նրեպէս զի ձեռն յերեւելն քն ջանքիւն իմ-
պատ յընդարեւն, քն ջանքի ձեռնարկն զս-
ջաննմէտքսն զընտանիւս իմն, ինն յորեւս
նախնարանն թոշնդն, աչ նպաստիւ իմն
քն ջանքիւն”.

✠

სარჩევი

ნაწილი 1	7
ნაწილი 2	69
ნაწილი 3	127
ნაწილი 4	203

ნაწილი I

მზე ჯერ არ ჩანდა – შვიდ საათზე მეტი არც იქნებოდა. ოთხი გოგონა პასპორტებში გაჩრილი ბილეთებით ხელში მცველს უახლოვდებოდა და თუმცა ეტყობოდათ, რომ გამოუძინებლები იყვნენ, მაინც იგრძნობოდა, რომ ახლა აქ ყოფნისა და უფრო მეტად მოგზაურობის მოლოდინი – როგორც გარდაუვალი სიამოვნება – მათ ყველა საფიქრალს გადანონიდა. ამიტომაც ერთი სული ჰქონდათ, ამ მცველის „ბარიერი“ დროზე „გადაელახათ“, თუმცა იყო მეორე დაბრკოლება – დაცვის სხვა თანამშრომელი, რომელიც მკაცრად აკონტროლებდა სიტუაციას – ვინმეს დროზე ადრე არ გადაეკვეთა საპასპორტო კონტროლთან გავლებული წითელი ლენტის.

ირგვლივ უამრავი ადამიანი ირეოდა, ალაგ-ალაგ ჯგუფებადაც იდგნენ – ლაპარაკობდნენ ან ხალხს ათვალიერებდნენ. სხვა საქმე არც ჰქონდათ და პრინციპში, ბუნებრივიც იყო ეს ამბავი. გოგონები დაბნეულად ათვალიერებდნენ აქაურობას, თუმცა საკმარისი იყო, ვინმე დასჯახებოდათ ან მიტმასნებოდათ, რომ მყისვე ცდილობდნენ უკეთესი ადგილის შერჩევას და ამისთვის ერთმანეთისთვის მხრებზე ხელის მსუბუქ დაკვრასაც არ ერიდებოდნენ – ერთმანეთს აჩქარებდნენ, რომ რაც შეიძლება მალე გასცლოდნენ თვლემამორეულებს და თავიანთ გემოზე ალაპარაკებულებს.

– არ შეიძლებოდა, ეს ბილეთები მომდევნო რეისზე რომ აგვეღო? ამ ყინვაში ცოტა შეღავათი მაინც იქნებოდა დღის სინათლეზე მგზავრობა. თანაც მშვიდი ვარ. ბოლოს გუშინ, შუა დღით ვჭამე, დაზღვევის გასაკეთებლად რომ ვიყავი, – თქვა სანიმ, ძვირად ღირებულ, შავ სამოსში გამოწყობილმა კეთილსახიანმა გოგონამ, რომელსაც აღნაგობაზე აშკარად ეტყობოდა ჭამის სიყვარული. ახლა მოუსვენრად აბრიალებდა ჩამრგვალებულ ლოყებში ჩაკარგულ შავ, წვრილ თვალებს. თხელ ტუჩებზე წითელი ტუჩსაცხი ისე წაესვა, რომ ტუჩის კონტურებს მნიშვნელოვნად გადასცილებოდა, თუმცა ეტყობოდა, რომ ამ შეუსაბამობას დიდად არ დაგიდევდათ. ამ ბოლო დროს სანი ჭამის სიყვარულთან ერთად კერძების მომზადების ჟინსაც შეეპყრო და ამ მოგზაურობისგან იმასაც ელოდა, რომ სხვადასხვა რესტორანში სტუმრობისას რაიმე ახალსა და საინტერესოსაც იპოვიდა.

– ამიტომაც ჩამოხში ასე, – ირონიულად უპასუხა სალიმ, გადამეტებული თავმოყვარეობის გამო თავანთი რომ დადიოდა, თუმცა ახლა კეპი ისე ჩამოეფხატა თვალებზე, რომ ძლივს იკვლევდა გზას ხალხმრავლობაში. არადა, ეს კეპი მშვენიერი სახის დასაფარად უფრო დაეხურა, ვიდრე სხვა დანიშნულებით. ლურჯი თვალები არათუ შეემალა კეპქვეშ, ხალხსაც კი ძლივს ხედავდა, ერთთავად რომ ირეოდნენ მის გარშემო. ოდნავ დაკუნთულ, სწორ ფეხებზე ისე შემოტმასნოდა ჯინსი, რომ ჭაღარა კაცებიც კი ვერ ახერხებდნენ თვალის არიდებას. თუმცა მხოლოდ ეს არ იყო. მხრებზე დაფენილი, მოვლილი, სურნელოვანი, ჩალისფერი თმა აშკარად ამხელდა მის მომხიბვლელობას.

– ხუმრობ ხომ? – შემფოთებით იკითხა სანიმ და დაცვის თანამშრომელს მიუტრიალდა. – ბარგს დავტოვებთ და ბუფეტში შევალთ.

ბევრი არაფერი უთქვამს მესაზღვრეს, მხოლოდ